

Diplomová práce se zaměřuje na roli občanské společnosti v procesech tranzice k demokracii v rámci možné demokratizační vlny na Blízkém východě také známé jako Arabské jaro. Pro účely této práce autorka zkoumá tři případové studie zemí, kde proběhly úspěšné revoluce – Egypt, Libyi a Tunisko. S využitím metody process-tracing se zaměřením na path-dependency práce sleduje změny v dynamice občanské společnosti v předrevolučním období, konkrétně v průběhu vlád prezidenta Mubáraka v Egyptě, plukovníka Qaddáfího v Libyi a prezidenta Ben cAlího v Tunisku, přes revoluce až k post-revolučnímu období. Hlavním předpokladem práce pak je fakt, že původní nedemokratické režimy významně ovlivňují transformační procesy ve všech třech zkoumaných zemích, což platí i pro občanskou společnost jako takovou. Samotná občanská společnost je v této práci definována pomocí dvou paradigmat. První z nich je založeno na liberálně modernizačním rámci a druhé je spojeno se stagnací a socioekonomickou deprivací. Tato unikátní kombinace přispěla k transformaci Egypta, Libye a Tuniska. Dynamika občanské společnosti je pak determinována několika faktory, které jsou: organizace občanské společnosti, sociální média a sítě, vzdělání mladých, ekonomická deprivace, politické prostředí a sociální kapitál. Všechny tyto faktory jsou analyzovány v průběhu určitých časových období. Pro dokreslení celkového obrázku stavu občanské společnosti autorka aplikuje grafickou metodu nazvanou Civil Society Diamond. A konečně po potvrzení přítomnosti kauzálního mechanismu, který v tomto případě představuje dynamika občanské společnosti, se autorka zaměřuje na současný proces demokratizace ve zkoumaných zemích.